

‘Viser kjærlighet og omsorg på en rå, menneskelig måte, igjennom rus og hevn’

Da jeg og noen av de andre UT-anmelderne kom inn i foajeen til intims scenen for å se premieren på ‘skyt meg’, merket jeg på stemningen at dette stykket kom til å være noe helt annet. Det var en spenning som fikk meg til å være redd for å gå inn da de åpnet dørene, for hva kom til å skje på den andre siden?

Jeg tok meg sammen, og gikk inn dørene. Rommet var så hvitt at det blendet meg, de spilte teknomusikk i bakgrunnen som ga rommet en intensitet som bare kan bli skapt på en teaterscene. Vi ble ledet til plassene våre av et par politimenn fikk meg til å lure på om de egentlig var skuespillere, eller om Rogaland teater hadde tatt seg frihet og leid inn ekte politibetjenter.

Stykket begynte, og jeg ble raskt fullstendig blåst av banen. Ved å starte stykket med en samtale med publikum skapte psykologen, Troy (Tarjei Sandvik Moe) en trygg atmosfære. Det var ingen press på publikum, Troy utfordret av og til meningene til folk, men man ble aldri dømt for hva man tenkte. Samtalen bygget opp spenningen i rommet, og da historien begynte var publikum en del av den.

Jeg falt aldri ut av fortellingen, jeg var så oppslukt av handlingen at jeg ikke tenkte på noe annet. Kine (Nina Ellen Ødegård) og Mikaela (Malene Wadel) hadde en utrolig dynamikk, det var rett og slett så fantastisk at jeg fikk tårer i øynene flere ganger. Det var noe Quentin Tarantino-aktig med historien, sykt mørke tema, men samtidig klarte de å snike inn humor der det passer. Dette var noe som balanserte fortellingen fint ut, det ble aldri for mye av noen av delene.

Personlig, forventet jeg at det skulle være mer blod og gørr. Dette var også noe jeg savnet, jeg skulle ønske det var enda mer av det.

Til slutt, var scenen rotete og blodig. Alle de forskjellige scenene vi hadde sett og karakterene vi hadde møtt var blandet sammen. De hvite veggene var fulle av blod. Dette likte jeg veldig godt, at de prøvde ikke gjemme det som var stygt med historien.

Alt i alt, er ‘Skyt meg’ et fantastisk, tankevekkende stykke. Det viser kjærlighet og omsorg på en rå og menneskelig måte igjennom rus og hevn. Ruspolitikk blir tatt opp, og selv om vi

aldri får et ordentlig svar på hvordan vi skal løse den, tror jeg ikke at det var poenget. 'Skyt meg' prøver å få publikum til å tenke over det selv, finnes det et svar?